

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 listopada 2017r. Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził od R. B. na rzecz H. Ł. kwotę 45zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 30 zł tytułem kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżył go w całości.

W uzasadnieniu apelacji wskazał, że sprzedane powódce obuwie nie posiadało wad materiałowych i konstrukcyjnych, natomiast uszkodzenia mechaniczne powstały w wyniku długotrwałego użytkowania przez powódkę obuwia. Buty były wykonane właściwie natomiast były niewłaściwie użytkowane i konserwowane.

Wskazując na powyższe wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku .

Podniesione przez pozwanego zarzuty o niewadliwości sprzedanego przez niego obuwia nie mogą odnieść zamierzonego skutku. Zgodnie z art. 556¹ § 1 KC, w szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli: 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia; 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór; 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia; 4) została kupującemu wydana w stanie niepełnym.

Posiadanie przez rzecz właściwości wynikających z jej przeznaczenia to przydatność do celu, do jakiego tego rodzaju przedmiot jest zwykle używany. Opiera się ona na obiektywnym przeznaczeniu towaru. Przy ocenie, czy towar spełnia tę przesłankę, nie ma znaczenia pogląd kupującego w tym zakresie, lecz normalne, zwykle przeznaczenie rzeczy. Przez przydatność rzeczy do zwykłego użytku należy rozumieć wszelki użytek, do którego, biorąc pod uwagę naturę towarów, mogą one być przeznaczone w ocenie rozsądnego sprzedawcy. Rzeczy są niezdatne do zwykłego użytku, gdy nie posiadają stosownych w tym zakresie cech lub wady utrudniają ich wykorzystanie albo przynoszą niedostateczne wyniki lub sprawiają większe niż normalne koszty.

Powódka nabyła obuwie u którego bardzo szybko zużyły się podeszwy. Sam pozwany w odpowiedzi na reklamację powódki pismem z dnia 11.09.2015r. podał, że w obuwiu powstały uszkodzenia mechaniczne – zdarte podeszwy. Biorąc pod uwagę czas-okres użytkowania przez powódkę obuwia od jego zakupu w dniu 25 sierpnia 2015r. do reklamacji dnia 2.09.2015r. trudno mówić o normalnym zużyciu podeszw w obuwiu na skutek użytkowania. Taki stan podeszw (zdarte) oznaczał, że obuwie nabyte przez powódkę nie posiadało właściwości wynikając z przeznaczenia obuwia, a mianowicie nie nadawało się do zwykłego użytkowania na skutek bardzo szybkiego zużycia podeszw. Ta wada fizyczna spowodowała, że nabyte przez powódkę buty nie nadawały się do normalnego użytku, a skoro tak to pozwany jako sprzedawca odpowiada za wady fizyczne rzeczy.

Ponadto stosownie do art. 556² k.c. jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. Z powyższego przepisu wynikają podstawowe przesłanki powstania odpowiedzialności z tytułu rękojmi – wystąpienie wadliwości rzeczy oraz to, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. Domniemanie z art. 556² KC ma na celu ułatwienie kupującym konsumentom wykazanie, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. To pozwany jako sprzedawca winien udowodnić, że w chwili przejścia niebezpieczeństwa przypadkowej utraty rzeczy była ona wolna od wad lub przyczyna ich wystąpienia nie istniała jeszcze w tej chwili. Powód nie sprostował temu obowiązkowi, bowiem nie wykazał za pomocą dowodu z opinii biegłego, że sprzedał rzecz wolną od wad lub przyczyna ich wystąpienia nie istniała jeszcze chwili sprzedaży butów. W takim przypadku należało przyjąć za udowodnione, że wada fizyczna istniała w chwili wydania rzeczy powódce, a skoro tak to pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu rękojmi. Podstawowym zaś skutkiem odstąpienia od umowy jest wzajemny zwrot świadczeń spełnionych przez strony – kupujący obowiązany jest do zwrotu zakupionej rzeczy, natomiast obowiązek sprzedawcy obejmuje zwrot otrzymanej tytułem zawartej umowy ceny.

Mając na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że postawione w apelacji zarzuty nie znajdują uzasadnionych podstaw, zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest w całości prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. art. 505¹² §3 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.